

DZIENNIK ILLUSTROWANY DLA WSZYSTKICH O WSZYSTKIM

We wfórek wznowienie procesu Gorgonowej

Prof. Olbrycht o przyczynach śmierci Łusi

Kraków, 9-go kwietnia.

Proces przeciw Gorgonowej wznowiony będzie we wtorek, 11 bm. W dalszym ciągu zeznawać będą rzeczoznawcy lwowscy. Zeznania te będą niezwykle ciekawe. Prof. dr. Olbrycht złoży wyjaśnienie co do przyczyn śmierci Łusi i wyników sekcji zwłok. W dalszym ciągu odbędzie się przesłuchanie rzeczoznawców na temat śladów krwi i jej jakości na dowodach rzeczowych. Rozmowa nad tem potrwają do Wielkiego Czwartku włącznie.

Świąteczna przerwa w procesie

W Wielki Piątek i w Wielką Sobotę oraz w święta, rozprawy będą przerwane, wznowione będą ponownie we wtorek, 18-go kwietnia. W tym dniu prawdopodobnie będzie przesłuchany prof. Hirsfeld z Warszawy oraz dwa świadkowie dodatkowi.

Prof. Hirsfeld pomóć w Krakowie

Warszawa, 9-go kwietnia. W związku z znanym sporem i atakiem prof. Olbrychta na wyniki analizy krwi, dokonanej w państwowym Instytucie higieny w Warszawie, oczekiwane jest powtórne wezwanie prof. Hirsfelda na rozprawę w Krakowie.

Prof. Hirsfeld informuje, że słyżał o tym projekcie, dotychczas jednak nie otrzymał wezwania sądu.

Wyniki analizy

ukatają się drukiem
Prof. Hirsfeld oznajmił, że wyniki analizy ogłoszone zostaną drukiem w najbliższym numerze czasopisma „Medycyna Sądowa”, które ukazuje się pod redakcją prof. Grzywo-Dąbrowskiego. Opis zawiera 30 stron druku.

Wznowienie

zainteresowa w kołach
w ukłowych zagranicą

Zo względu na niezwykle środki, za-

Wznowienie procesu Gorgonowej

W dalszym ciągu odbędzie się odczytanie aktów i protokołów, poczem zabierze głos prokurator i obrońcy. Spodziewane jest silniejsze starło między obrońcą a oskarżeniem, repiki i dupliki.

Sensacyjne momenty w mowie obrońcy

Obrońcy Gorgonowej, jak słyhać, zapowiadają sensacyjne momenty w swych przemówieniach. Ostatnie słowo pozostało przy oskarżeniu. Następnie trybunał sędzicy ułoży treść pytań dla ławy przysięgłych. Sad przysięgłych uda się na naradę i orzeknie, „tak” lub „nie”, odnośnie do pytań trybunału.

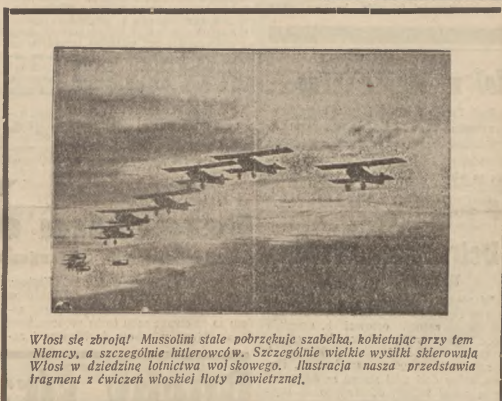
Ogłoszenie wyroku

Po ogłoszeniu werdyktu sędziów przysięgłych, trybunał sędzicy uda się na naradę i ogłosi wyrok.

dotosowane przy analizie przez znakomitych twórcę metody badań grupowych krwi, prof. Ludwika Hirsfelda, który uchodzi za sławę światową, sprawą niezwykle się interesują zagranicze koła naukowe. Wspomniany opis ukazał się jednocześnie i w języku francuskim, celem umożliwienia dyskusji z zagranicznymi kołami naukowymi.

Prof. Hirsfeld przedkłada szkicuemu rozgłoszeniu

Prof. Hirsfeld oświadczył, że dopiero wtedy przyjmie jakiegokolwiek głos krytyczny, które w chwili obecnej przed zakończeniem rozprawy i na forum naukowym są z punktu widzenia naukowego niedopuszczalne i wskazywać mogą tylko na ambicję jednostki, które pragną środkami nieodpowiedniemi zdobyć sobie rozgłos, nie mający nic wspólnego z wartościami naukowymi.

Włosi się zbiorają! Mussolini stałe pobrzućko szabelka, kocietiac przy tem Niemcy, a szczególnie hitlerowców. Szczególnie wielkie wysiłki skierowała Włochy w dziedzinie lotnictwa woj. skowego. Ilustracja: nasza przedstawia fragment z chwiceń włoskiej floty powietrznej.

Zmiany w rządzie

Pogłoski i balony próbne

Warszawa, 9-go kwietnia. W kołach finansowych utrzymuje się pogłoska, że bawiający obecnie na urlopie min. Skarbu prof. Zawadzki już nie wróci do urzędowania.

Mówia również — a to w związku z audjencją u Prezydenta Rzeczypospolitej, jaką miał niedawno prezes Banku Polskiego p. Wróblewski, — że i na tem stanowisku zajdzie również zmiana. Następcą p. Wróblewskiego miałyby zostać właśnie p. Zawadzki. Nieznasz kwestia, kto obejmie tekę Skarbu, nie jest jeszcze wyjaśniona.

Oczywiście wszystkie te pogłoski trzeba przyjmować z należytemi za-

strzeżeniami, jak wszystkie wiadomości, odnoszące się do rekonstrukcji Rządu. Rekonstrukcja ta, choć narazie ciągle odraczana, jest więcej niż pewna. Formalnie jednak zostanie ona zdecydowana dopiero po świętach wielkanocnych i prawdopodobnie równocześnie z terminem Zgromadzenia Narodowego.

Ponieważ zaś decyzje co do zmian personalnych trzymane są bądź w tajemnicy, bądź też nie zostały jeszcze zdecydowane, przeto ze strony rozmaitych zwyczajnych kół sanacyjnych, lansowane są co parę dni nowe pogłoski, które z reguły mają znaczenie balonów próbnych.

Bezrobocie w Anglii i Ameryce

London, 9-go kwietnia.

Liczba bezrobotnych w Anglii na dzień 20 marca wynosiła 2.776.184 osoby, czyli o 80.454 osoby mniej aniżeli w dniu 20-go lutego br.

Waszyngton, 9-go kwietnia.

Organizowanie ogromnej armii bezrobotnych przez rząd waszyngtoński postępuje szybko naprzód. Armia liczyć ma 250 tys. ludzi i zostanie zatrudniona przy robotach drwaliwskich w lasach państwowych. Pierwsze oddziały, złożone z grup od 20 do 100 osób, zostały już wysłane

do różnych miejscowości, celem podjęcia pracy.

Córki Einsteina uciekły z Niemiec

Paryz, 9-go kwietnia. Jak donosi „Soir”, obla córki prof. Einsteina uciekły z Niemiec do Francji. Poselstwo niemieckie w Belgii potwierdziło odbiór podania Einsteina w sprawie jego naturalizacji w Belgii. Według doniesień prasy belgijskiej, Einstein otrzymał ostatnio cały szereg listów z pogroźkami oraz żądaniemi odwołania swolch emnucjacji, odnośnie do stosunków, panujących w Niemczech.

Tajemniczy osobnik zranil 3 hitlerowców

Berlin, 9-go kwietnia.

Z nocy z soboty na niedzielę w Düsseldorfie zaczęło trzech hitlerowców na leśnej z mniel uczęszczanych ulic jakiegoś osobnika, od którego żądano wyjaśnienia się.

Komunikat policyjny podaje, że na ten osobnik wycelny rewolwer i dał do

hitlerowców pięć strzałów. Wszyscy trzej strumnowy zostali ciężko ranni, zaś stan dwóch jest prawie, że beznadziejny. Pomimo natychmiastowego zaalarmowania całej policji Düsseldorfskiej i wszystkich bołówek hitlerowskich, sprawcy morłu nie dano się odmalże.

Przeciwniemieckie demonstracje w Łodzi

Zajście przed konsulem niemieckim. Policja rozproszyła demonstrantów

W niedziele w Łodzi w godzinach popołudniowych grupa demonstrantów, idąca chodnikiem ul. Piotrkowskiej usiłowała zatrzymać się przed siedzibą konsulatu niemieckiego. — Znajdując się na miejscu policja nie dopuściła do demonstracji. W czasie rozpraszania demonstracji rzucano z tłumu kamienie uszkodzono znacząco godło państwa niemieckiego. Iana trasa demonstrantów udała się na ulicę Piotrkowska 86, gdzie mieli się drukarnia „Freie Presse”, gdzie usiłowała zdemolować drukarnię. W miejscu tem jako centrum miasta znajdowała się wówczas duża liczba spacerujących, którzy w liczbie ok. 1000 osób przyłączyli się do grupy demonstracyjnej. Znajdując się od rana na miejscu policja wobec błyskawicznego wzrostu ilości demonstrantów nie mogła w pierwszym momencie zapobiec demotach. Przybyli natychmiast posilki policji blizkiej i kornej przywrócić porządek. W tym samym czasie ta sama grupa wtargnęła do gmachu gimnazjum niemieckiego, przy ulicy Kołłątajski, gdzie powołała sibi i zdemolowała urządzenie kilku pokoi. Zaalarmowana policja przybyła na miejsce i przywróciła porządek. Ponadto duże grupy demonstrantów w rozkazydli szybko kłegarni Erdmanna, przy ul.

Piotrkowskiej i zerwały szryd z napisem „Reklama Leder Volkstung”.

W związku z powyższymi wypadkami policja zatrzymała kilkanaście osób. Na miejscu wypadku zjawili się władze administracyjne,

sadowe i policyjne, które prowadzą energiczne dochodzenie. W związku z zajściami, jakie miały miejsce przed konsulem niemieckim, wojewoda łódzki Hauke-Nowak złożył wyrazę ubolewania na ręce konsula niemieckiego.

Katusze ludności polskiej na Śląsku Opolskim

Protest do Ligi Narodów przeciwko szykanom niemieckim

Dzielnica I Związku Polaków w Niemczech wystosowała do Generalnego Sekretarza Ligi Narodów telegram treści następującej:

„Powojując się na artykuły 75 i 146 Konwencji Genewskiej, zwracamy się do Ligi Narodów z petycją, prosząc o niezwłoczne rozstrzygnięcie w trybie przyspieszonym w następującej formie:

Dnia 2 kwietnia br. miał się odbyć w Wielkich Strzelcach polski wyjazd śpiewaczy mniejszości polskiej, im- przez czoło kulturalna. Zjazd został zabroniony wskutek zakazu nadprezydenta rejencji opolskiej Lukaszka, który oświadczył, że wobec sytuacji politycznej nie może gwarantować bezpieczeństwa uczestników Zjazdu.

Przed laty a dziś?

W 1825 r. 10 kwietnia ksiądz pruski i wielki mistrz krzyżacki Albrecht na Rynku krakowskim wzywał Boga na świadka, że „na wleczno czasy będzie wietnym, uległym, holdowiczym i posłusznym królów polskiemu i jego potomkom oraz całej Koronie polskiej”.

Pomimo uroczystego podpisania aktu ngody z Polską i zaprzysiężenia jej wierności, Niemcy, jak zwykli to czynić do obecnych czasów, nie dotrzymali przysięgi, a cały akt uznali za zwykły świątek papieru. (1)

Straszne żniwo katastrof

Wybuch balonu. Zderzenie samolotów w powietrzu

Samolot spadł na głowy publiczności

Dotychczasowe powołanie angielskiej wyprawy na szczyt Mount Everest zostało przerwane strasliwym wypadkiem. Jakiemu uległ meteorologiczny wyprawy oraz jego dwaj asystenci.

Usiłowali oni wypuścić balon z przyrządem samopalcem, napełniony wodorem. Chodziło o zbadanie warunków meteorologicznych w warstwach powietrza ponad szczytem najwyższej góry.

Z niewiadomych przyczyn, balon wybuchł i strasliwie poparzył trzech uczonych.

Ciężko poparzonych, pozostali członkowie ekspedycji, muszą odtransporto-

wać do najbliższego szpitala dla ratowania ich życia.

Na lotnisku rzymskim Littorio wydarzyła się w sobotę wstrząsająca katastrofa samolotowa.

Dwa samoloty myśliwskie, wykonujące ewolucje na nieznacznej wysokości, zderzyły się w pełnym podzie.

Oba aparaty zrzuconiane, runęły na ziemię i stanęły w płomieniach.

Pilot jednego aparatu poniósł śmierć na miejscu, zaś kierowca drugiego samolotu wyszedł cudownym zbiegiem okoliczności bez szwanku.

Widmo śmierci nad 7 murzynaami z Alabamy

Oczekiwany z wielkim napięciem wyrok amerykańskiej opinii publicznej wyrok w procesie 7 murzynów ze stanu Alabama zapadł w sobotę.

Jeden z głównych oskarżonych zo-

stał uchwałą sądu przysięgłych skazany na... śmierć.

Nabec wydana takiego wyroku, naogół liczą się z tem, że również i pozostali 6 oskarżonych zostanie skazanych na śmierć.

Wolski w Berlinie

Policjanci traktowali Wolskiego bardzo grzecznie i miał on dużo swobody. Nie zamknięto go w żadnej celi, tylko czekał w biurze.

Berlin miał zadzwonić za jaką godzinę.

— Jestem głodny — odezwał się Wolski w pewnej chwili. — Czy nie mógłby mi któryś z panów towarzyszyć do restauracji?

PRZYGODY SPISKOWCÓW I SZPIEGÓW POLSKICH

swoją funkcją, a z drugiej czuł się zaszczycony, iż Wolski go ugościł.

Dla spiskowca ucieczka nie przedstawiała już zbyt wielkich trudności. Pozostawiając na miejscu płaszcz i kapelusz, Wolski wytulmaczył policjantowi, że udaje się na sirońce. Tymczasem udał się na peron i wskoczył do odchodzącego pociągu.

Nie wiedział nawet, w którym kierunku pociąg ten jedzie.

Już bez dalszych przeszkód przyjechał Wolski do miasta Halle. Tutaj kupił płaszcz i kapelusz, poczem najspokojniej odjechał z powrotem do Berlina, by swoją pracę nadal kontynuować.

porucznikowi Wolskiemu powiniła się noza.

Miał on zamiar odnowienia kontaktu z agentem B. w Hamburgu, w którym swego czasu dostarczał kpt. Zadoro bardzo cennego materiału.

Po przybyciu do Hamburga, Wolski zamieszkał w jednym z pensjonatów przy Gänsemarkt. Na drugi dzień rano, właśnie gdy zamierzał udać się do agenta B., instynktownie wyczuł, że jest inwigilowany. Niebawem utwierdził się, że instynkt jego nie mylił. Jakis osobnik szedł krok w krok za nim. Wolski domyślił się, że to agent policyjny. Przygotowywał się do momentu aresztowania, bo fakt ten nie ulegał już wątpliwości. Równocześnie przemysłował nad ucieczką.

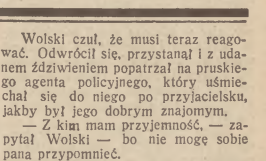
Słopniowo zwiększał tempo chodu, ale przeciwnik jego również szybko umiał chodzić. W ten sposób obaj doszli do ulicy Jungfernstieg.

Nagle Wolski usłyszał za sobą wołanie.

— Herr Neumann!

Pod tem nazwiskiem Wolski zameldował się w pensjonacie. Należało się zatem odwrócić. Wolski jednak udął, że nie słyszy wołania. Po chwili jednak agent pruski po raz drugi wołał: „Herr Neumann”.

Wynalazca „czytającej maszyny” dr. Szuikowski, któremu udało się rozwiązać problem przekształcania pisma na dźwięki. Maszyna dra Szuikowskiego przekształcała na dźwięki dla słępnych pismo, które posiada szczególnie charakterystyczne litery.

Wolski czuł, że musi teraz reagować. Odwrócił się, przystanął i w udamem zdziwieniem popatrzał na pruskiego agenta policyjnego, który usmiechnął się do niego po przyjacielsku, jakby był jego dobrym znajomym.

— Z kim mam przyjemność, — zapytał Wolski — bo nie mogę sobie pana przypomnieć.

Jakto, pan mnie nie zna? — odpowiedział na to agent. — Poznałimy się przecież w Berlinie.

— A... w kabarecie „Monopol” — kłamał Wolski, choć nigdy do kabaretów nie chodził i jako skaut, był abstynentem. — Byłem wówczas szalenie pijany, więc nie miałem się panu niegniewać, że pana nie poznałem.

Agent niemiecki nie wiedział, co odpowiedzieć. Nie wiedział, czy Wolski udaje, czy też faktycznie bierze go za kogo innego. Jakoś nie znalazł wyjścia, bo przybrał ton urzędowy, przedstawił się Wolskiemu jako urzędnik policji śledczej i oświadczył, że ma rozkaz doprowadzenia go na policję.

Wolski był ostrożny. Przy sobie nie miał żadnych papierów kompromitujących. Również w pensjonacie Niemcy nie mogliby nic takiego znaleźć, co by spiskowca skompromitowało. (Ciąg dalszy nastąpi.)

Pewne wystąpienie Wolskiego uspiło czujność niemieckiego strażnika, który z jednej strony zażenowany był

W ARRESZTACH HAMBURG, BERLINA, FRANKFURTU I MIEDZYRZECZA.

W czasie podróży do Niemczech,

ŻANETA DEJUCHA WRABIA KLIMCZOK

WÓDZ ROZBOJNIKÓW ŚLĄSKICH

79)

STRESZCZENIE POZACZKA POWIEŚCI.

Jana Tadeusza hrabia Klimczok z Bielska, porwany małżonką i zabrany przez ostrą szlachtę Lubara, uciekł w góry z postanowieniem, że będzie tułaczem, a bronni przykrzywdzonych. W jakiś czas potem na dnia Kłajny górskiej rozegrała się walka między bandytami, a rozbojnikami, szwarym Klimczok. W czasie tej walki porwany został przez bandaromów przyjaciel Klimczoka, Jan Baron Helmfeld.

XLVI. SĄD ROZBOJNIKÓW.

Wprawdzie udało się Klimczokowi i jego towarzyszom, walczącym z prawdziwą pogardą śmierci, rozproszyć i zgnać do ucieczki bandaromów, a przed odnieść zwycięstwo, ale za jakąś odmieli je cenę? Naprawdę żaden z dzielnych rozbojników nie wyszedł bez drobnego choćby swanku. Ale choć bołszy ich odnieśnane rany, stobokroć więcej bołala ich utrata najmilszego z wszystkich towarzyszów i myśli, że wpadł on w ręce bandaromów. Jakim będzie los jego? Władze nie znać miłośierdzia... Odmawiań, szlachetnie myślący młodzieńcem, mimo swego arystokratycznego pochodzenia, pójdzie pod miecz katowski! Ale nie, do tego nie przysięgł, przysięgł nie mógł! Kiedy Klimczok zgromadził znów dookoła swój szeszupły orszak, podniósł dłoń w górę do przysięgi.

— Jeden za wszystkich, wszyscy za jednego! — zawołał uroczystym głosem. — Jak Jan Helmfeld za mnie narazał swe życie, tak ja teraz moje oddam za niego. Nie spoczę, dopóki nie wywabimy go od hanziłającej śmieci, nie zaniecham niczego, aby go wyswobodzić! Kto mi w tem zechce do pomóc, niechaj podniesie rękę do przysięgi! Wszyscy jak jeden podnieśli ręce. Następnie zabrano się do opatrzenia rannych bandaromów. Kilku z nich było zabitych, inni tylko lekkie odnieśli rany. Rozbojnicy urządzili między sobą, co robić z powłazanymi.

— Są bezbroni, a zabijają bezbronych, sprzeciwia się naszym zasadom! — przemówił Klimczok, a wszyscy to potwierdzili. — A zatem opatrzmy ich rany, nakarmijmy ich, a potem puśćmy, aby w Bielsku mogli powiedzieć, że Klimczok i jego zbojcy ze swymi wrogami nawet obchodzą się po ludzku. Pierwej jednak przycięcie mamy coś ważniejszego do załatwienia. Posłuchajcie o czem mam waszawidomic!

Skoro zbojcy upewnili się, że bandaromi nie mogą uciec, udali się z Klimczokiem na bok, w miejsce, skąd nie można było dosłyszeć ich rozmowy i obejrzeć swego dowódcę. Tu opowiedział im Klimczok, przez jaką nieszczęsną pomyłkę, tak sądził bowiem, cały plan wykradzenia Klementyny obrócić został w niewiec. Rozbojników ogarnęło przerażenie. Wódz odwrócił się i ukrył twarz w dłonie; po chwili dopiero odjął rękę i zwrócił się do nich. Twarz jego była biała strasznie, ale stanowczo i pełna energii.

— Przyjaciele — wyrzekł słudnym głosem przez boleść głosem — teraz nadchodzi godzina, w której musimy się rozstać. Dziękuję wam za wszystko, coście uczynili dla mnie, za waszą miłość i wielkie przywiązanie! Osobოდzenie Jana Helmfelda pozostawiam wam jako ostatnią moją wołę. Mnie samemu pozostać jedno jest: wytrwać do spełnienia — pójść do Bielska i w jakikolwiekładby sposób dostanie się na zatek, weźmie go przez noc i tu, postępek. A wtedy biała „Czerwone-

mu Wilkowi“, uduszę go choćby własnym rękoma. Skoro zaś dokonam dzieła zemsty, jej i sobie odbiorę wówczas życie. Niechaj śmierć litosiwszą dla nas będzie, niż ludzie i polkocy serca, które życie rozdzieliło. Bywajcie zdrów!

Alle rozbojnicy okrzyknęli go dokona. — Naczelniku, co to zamierzasz uczynić, jest szalenstwem! Skoro wszakże ty tam idziesz, i my pójdziem z tobą — wołali.

— Nie, moi drodzy — odrzekł stanowczo — na tę drogę, na którą ja wstepuję, niema zwycięstwa, jest tylko śmierć i zgnat! Tam pozwólcie mi się samemu. Wyście tego wszystkiego nie wycierpieli, co ja przeszedłem, a co mnie dziś do tego rozpaczkiego popycha kłok. Wiem, że mi jestęście wszyscy przyjacielmi, ale te ostatnią walkę, tę walkę zemsty, stoczyć muszę sam.

— Nie radzę ci się panoszyć, bo para z ciebie ułeci — odezwiał się Klimczok do Lubara.

Chciał odejść. Znowu jednak powstrzymali go wieni rozbojnicy. Markuszabrał głos w imieniu wszystkich.

— Naczelniku — rzekł z wymówką — czy dlatego jesteśmy twymi przyjacielmi, czy dlatego przysięgaliśmy sobie wzajem wierność w nieoldi i śmierci, abyś w stanowej godzinie chciał nas odrzucić? Pójdziem z tobą, bo niema ani jednego między nami, któryby nie był gotów w razie potrzeby — razem z tobą umrzeć! Ale tak daleko rzeczy jeszcze nie zaszy! Rozpacz jest złym doradcą! Zanim się własnolownie narazisz na śmierć, nie wiedzając, co się dzieje w zamku Klimczoków, pozwól nam narządzić ci, czy niema już żadnego innego ratunku. Klimczok bezwładnie opścił ramiona. Po chwili ochwycił dłoń Markusza i uciśnął ją serdecznie.

— Dziękując ci, Markusie, i wam wszystkim. Wiem, że dobrze mi żyćycie. Ratunku jednak niema. Ha! poczyw Markusie, sam nie wiesz, co mówisz!

— A jednak jest sposób, naczelniku! — zawołał z błyskiem w oczach — A gdybym już miał plan gotowy, gdybym znalazł sposób?

Zbojcy oniemieli ze zdumienia. Na-

wet Klimczok uważanie się przystuchiwał.

— Więc mów, Markusie! Jestem wprawdzie przekonany, że plan twój jest niewykonalny, nie jednak nie zaszkodzi, gdy go nam przedłożysz!

Rzeczywiście pomysł Markusza był nienytłką dziwaczny, ale nawet awanturcznie.

— Sam traf przyszedł nam z pomocą — prawił Markus — myślę nawet, że tylko za wyższym zarządzeniem musieliśmy walczyć z bandaromami. Dopiero przez tę walkę bowiem dostaliśmy utracę w ręce. Co za szczęście, żeśmy jęticów jeszcze nie puścili na wolność, zaraz bowiem zrozumiecie, w jaki sposób te okolicoznę wysłać możemy.

Im dalej szczegóły planu swolęgo rozwijał, tym większą była radość ich towarzyszów. Nawet Klimczok był uradowany. Uciśnął on Markusza i po-

działwił jego myślowi do wynajdywania fortelów.

— Rzeczywiście, ten plan musi się udać — zawołał uradowany. — Miałeś słusznosc, Markusie, gdy mówiłś, że rozpacz jest złym doradcą. Może narazie jeszcze nie jest za późno. Musimy jednak natychmiast wziąć się do dzieła, bo każda chwila zwłoki oddala nas od pożądanego celu.

Bandaromi oczekujący dotąd w niemoi rezygnacji, co się z nimi stama, niemało byli zdumieni, gdy zbojcy wrócili i umowili ich z więzów. Wolności wprawdzie jeszcze nie odzyskali. Po daremnyim porozie musieli raczej na rozkaz Klimczoka pozostęmować mundurzy. Nawet z trupa komisarza ścięgnięto ubranie. Smieszny to był widok, gdy bandaromi, przed chwila jeszcze marsowi, pozostali tylko w posęczonych i bielźnie. W takim stanie naprawdę w jakim strachu wzbrudzać nie mogli. Ze zbojciami jednak w tym razie nie było żartów. Wprawdzie doktor opatrzył lekkie tylko zreszłą rany bandaromów, wprawdzie ich nakarmiono i napojono, ale zaraz potem wygnano w las. Cóż mieli począć? Nie przostawalo im nic innego, jak wsród drzew i szerdzst miesz-

czan bielskich wrócić do miasta. Zbócy nie mieli zreszta czasu zajmować się nimi. Musieli najpródcz oczyścić mundurzy ze śladów, jakie pozostęły po walce, a potem się przebrać. Na tem jeszcze nie koniec. Trzeba się było nadeo zamaskować. Przędali się zbojcom przy tem sztucznie wyższy peruki i zapasy szminki, jakie Klimczok od dyrektora Szlipera odkupił. Szczęgodnie Klimczok zmienił zupełnie swój wyglądc. Przędziwiał on mundur komisarza i przeprawił sobie sząkwatą brodę. W tem przebraniu wyglądał na młodzieńczego piędziesięcioletniego i nikt nie byłby w nim poznać zuchwałego naczelnika zbojców, Jana Tadeusza Klimczoka. Eugeniuje pozostawili on tymczasem pod dozorem uczelnika na łasę losu, gdyż naprawdę nie miał czasu o nią się troszczyć. Wiemy już, jak znakomicie Klimczok i reszta zbojczy — rolę swoją odegrali. Nawet Klementyna nie mogła rozpoznać w komisarzu swolęgo ukochanego. Teraz także rozumiemy, dlaczego książę Sułkowski i Szymon Lubaszlusny mieli powód do zdumienia nad niezwykłą dla nich szorstkością i energią komisarza. Również teraz rozumiał jest rzecz, dlaczego naczelnik policji bielskiej przyjął księcia Sułkowskiego z niedowierzaniem wstrząsnając głową i dlaczego obaj nie zdolali rozwiązać zagadki, jaka im się przedstawiała. Podczas gdy obaj łamali sobie głowy nad tem, co się stało, byli już zbójcy wraz z jeńcem daleko poza granicę władzy bielskiej policji. Wódz stórego zęto do uprowadzenia Lubara, wynajął Klimczok u pewnego przedsiębiorcy w mieście. W nocy wydołali on właściciela furmanek z łózka, a doródkarz nie odmówił przysługi, gdy zobaczył mundur komisarza i gdy usłyszał, że powóz potrzebny do przewiezienia niebezpiecznego zbrodnarza. Łabito sobie wyobrazić przetrzech Lubara, gdy spostregli, że powóz nie zmierza do więzienia policyjnego, tylko za miasto. Chciał się opierać. Lecz towarzyszący mu policjanci nie zali żartów.

— Szymbon Lubar — przemówił Klimczok z prawej strony, podczas gdy doktor zajął miejsce po lewej — godzina, w której odpowiesz za swolę zbrodnię, już wybiła! Te czasu, w których mogęś sobie pozwolić na wyniosłość i bezzędnosc, już minęły. Nie radzę ci się panoszyć, bo para z ciebie ułeci!

Szymon Lubar, widząc, że coś złego się święci, chciał krzyczeć. Zaraz jednak pocuł, że go przycięgnięto do posudzek i że mu zakneblowano usta. Rad nie rad nie mógł ani pisać. W pewnej odległości od miasta czekał Piotr i Pawełek z końmi. Wtedy kazano stanąć i furmana odesłano do miasta pod pozorem, że już niepotrzebny. Woźnica nie malo był zdziwiony. Ponieważ jednak zapłatę odebrał i sprawa go nie obchodziła, zanicał przeczorno wszelkich pytań.

Zbojcy wadzili jęćca na konia, otoczyli go kołem i puścili się w mroczach nocy bocznymi drogami, a uczelnik to dlatego, aby woźnica nie mógł zmiarkować, w jaką rzeczywistę puścili się stronę. Zaiste nie bhy to podgodne, ani wesole uczucia, które nurtowały w Klimczoku, gdy obok swolęgo śmiertelnego wroga pędził napródcz wśród ciemnej nocy.

